

To smukke Biser.

[Hougen, Knud Eilif]

En fornøielig Bise

om

haasjen Per Infanterist og Olea Kottejente blei forlova
en Kveld da Olea Kottejente skulde bære him
ei Kørj med Brød.

Af en Studenterstaf.

Mel.: Nu tror jag det kan vare Tid.

Per: Na skal jæ ta i Kørja med?

Olea: Ja tak, vil du ta i a'.

Jæ bur forresten tet herved
I Huset her ved St'a.

Saa tak for Hjælpa,

Per:

„Vent lidt!“

Olea: „Nei, hører du Madamen,
Hu roper paa mig naa.“

Per:

„Na Skidt!“

Kom lad os snaffe sammen..”

V box 24:718

Per: „Du er ei vakker Fente du!“
Dlea: „Na ja, jæ er'nte ille.“
Per: „Jæ vil nok gjerne ha' dig du,
Hvis at du bare ville.“
Dlea: „Jæ mener du er gælen jei.“
Per: „Na st' inte det saa braat du,
du kan s'gu tru, han er'nte lei
den Friern du har faat, du.

Jæ er naa en Infanterist, En rigtig Ven af Fenter
Har engang prylt en Kontorist, En Smed og fem Studenter;
Dg fuld, de er naa aldrig jeg — Naar ei jæ har i Hue.
Jæ banner paa aa holde dig Saa fin som noa Frue.

Fortryllendes naar jæ ser dig, Mit Bet du reint for-
gaar ma. Dg tænt! og saa s'lig Gut som mig, Med denna
Underforma! Dg Penger har jæ tjukt som Gras, Jæ sparer
ei en Skilling: Du skal se ut a' bare Stas, som du var
paa Udstelling“.

Dlea: „Na store Ord og Flestefedt Staar aldrig
fast i Strupa; Men jæ, jæ har nok Fri'rer set, Som har
været ligesaa glupa, Syv Støkker vil jæ ha' tel Ven,
Ja, jæ har nok aa ta' a', Sidst var her en Stomagersvend
som bur i Lakkegata“.

Per: „Na er vel en Stomakerflak Imot vors Milli-
tære? Saa snart vi vil saa faar vi rat Hvem Fente det
skal være. Det harn'te Fare maa du tru, For her for
no'en Uger, Jæ kunde faat ei Syjomfru, Ja, ei som Ma-
stin bruger.

„Dg vil du ha' jæ, skal du se Lidt Formue jæ eier;
Jeg har ei diger Kasse jæ, Saa mange vakre Greier, Jæ
har en Sang om en Soldat, Som morst ved Sedan sekta,
Dg saa han Arngens Apparat, Som er saa godt, mod Gigta.“

Dlea: „Jæ er naa heller ingen Fant, Det kan du
altids skjonne: Jæ har en Hat, som er galant, Me' Slei-
fer blaa og grønne: Ei Salmehof jæ st' ifjor, Denti dem
st' indført a', Dg den er lite pen og stor, For jæ har
inte vorta“.

„Jæ har ei Brøstnaal, som er fin, Den ser ut som
et Hjerte. Han Tosten, som var Kjær'sten min, Ifjor
mig den forætte. Ei Bot jæ ogsaa st' ifjor Uta den
samme Tosten, Om „Kocamboles sidste Ord“, Som sto'
i „Morraposten“.

Per: „Vil du mig ha' min Dlea?“
Dlea: „Ja Per, jæ største Glæde!“
Per: „Na Dlea, jæ er saa gla',
jæ kan 'nte gaa af Stede!“
Dlea: „Men Per, naar skal vort Brølløp staa?“
Per: Vi har jo for vors Lia
Det er'nte vart aa nævne naa,
Det er jo tisknok staa“.

En smuk Hyrdindevis.

1. Jeg fandt mig en smuk Hyrdinde I Lunden, hvor
hun sad, Hendes Faar saa lystigen springe. Hun har et
Baand om Halsen, var flettet ud af Blomster smaa, Blaa
Dine og de rosenrøde Kinder. O elskede Barm! O, laa
jeg i din Favn, Jeg mig frem af Bustene svinger.

2. Hør mig du Hyrdinde, hvad jeg dig sige maa, Giv
mig Svar paa Spørgsmaal jeg fremsætter: Jeg spørger
om din Fader, din Moder og dit Hjem: Dg hvem eier de
Faar som her gange. Hvor er du født og hvor tjener du
dit Brød, Jeg elsker dig i Verden for Alle.

3. O, naadige Herre! Jeg passer ei for dem. Jeg er
født i en Hytte ud i Stoven. Min Moder hun er Enke
og jeg er faderløs, Min Fader er i Jorden hensøvet. Disse
Faar er vort Brød Dg Guds Forsyn saa sød. Han føder
alle Dyrene i Stoven.

4. Saa gave de hinanden deres Hjerte og Haand, De
levede fornøiede og glade, De samlede saa og i grønne
Rosenlund, I Hytten saa ofte de vare, de levede i Fred
i Aarene fem, Som ingen det kunne fornemme.

5. Men Falkhed i Verden saa ofte gaar omkring, Saa-
ledes til min Moder de sige din Son er trolovet og det
er ikke ret, Thi det er for ringe en Pige. Med Bagt jeg
blev omsat, Jeg sørged Dag og Nat, Naar jeg min
Hyrdinde maa forlise.

6. Jeg gik til min Moder, og faldt paa mine Knæ,
Dg sagde min Moder saa hjære, Er jeg ikke din Son
som har hvilet i dit Skød og diet dine Bryster saa søde,
Jeg ønsker dig Fred til evig Tid, Om jeg min Hyrdind'
maatte nyde.

7. Du maa ei tale faa, du vanartige Søn, Gaa bort fra min Haand og min Side, Jeg siger dig for sandt vil du blive hendes Mand, Gaa bort fra mit Hjerte tillige. Saa fremt du hende faar, jeg vist til Graven gaar, og aldrig i Verden dig tilgiver.

8. Min Moder hun blev syg og kaldte mig til sig, Jeg min deilige Pige maatte nægte, Og undergif det Lofte imedens hun levede, Jeg ikke den Pige skulde ægte, Saa døde hun hen, jeg sprang da til min Ven, Mit Hjerte af Glæde det legte.

9. Jeg gif og jeg sprang og synger paa en Sang, Jeg sang om min Ven og min Pige. Min Moder er død, vi To er lykkelig, Paa Jorden vor Lykke ei udfiges, O, deilige Mo! Min Moder er død, Vi To er som i et jordist Himmerige.

10. Da jeg kom til Hytten, jeg strax blev forsaagt, Hendes Moder har en sørgelig Raabe, Jeg faldt til Jorden og det af al Magt. Hvad betyder det, monne jeg spørge. Min Datter saa sød af Sorgen er død, og jeg er alene i Skoven.

11. De ledet mig til Graven, da segned jeg i Grund, Og raabte med høitidelig Stemme: Er jeg ikke din Søn, som har hvilet i dit Skjød! Du har baaret mig under dit Hjerte, Mindes du den Dag, da du skilte mig herfra, Den eneste jeg paa Jorden begjærte.

12. Jeg raabte udaf alle Kræfter og freg af Magt, Og raabte min sødeste Hjrvinde: Er du død udaf Sorgen og ei er mere til, Saa er du vel i Graven at finde, jeg kasted' Graven op, fandt deri døde Krop, som næsten til Jord var forsvunden.

13. Vanartige Menneſke, som aldrig Ende faar, Før Verden smelter hen og gaar til Grunde. De gode gaa tilgrunde, men Falskhed bestaar, Det haver jeg i Liden befunden. Gud hjælpe den i Nød, som har ei andet Brød, End at tjene det saaledes med Munden.

Pris 10 Dre.

Forlagt og tilkjøbs i Kristiania Antikvarboghandel,

Pilestrædet Nr. 5.

[Kra] u. o.